

[Steen Folke]

re folketinget om det og derefter en mere omfattende NATO-forstærkningsplan, der blev vedtaget for et par år siden.

Disse aftaler undergraver totalt Danmarks erklærede officielle atomvåbenfrihed, fordi atomvåben i medfør af aftalerne kan flyves til Danmark på få timer. Dette kan vel at mærke ske i en ikke nærmere specificeret krisesituation, altså før der er tale om krig nogen steder. Danmark kan således blive aktivt og direkte indblandet i en optræning af en konflikt mellem supermagterne. Det er udtryk for en katastrofalt forfejlet militær- og sikkerhedspolitik, og den er de borgerlige og socialdemokraterne desværre enige om.

Til og med sidste års finanslov var socialdemokraterne endog med til at bevilge penge til opstilling af NATOs 572 nye atomraketter. Nu er det heldigvis slut. Socialdemokratiet har dermed taget et forsigtigt, men vigtigt skridt bort fra NATOs dødsensfarlige oprustnings- og kollisionkurs.

Fredsbevægelsernes fortsatte pres er nødvendigt for at sikre, at dette skridt ikke bliver det eneste, og at partiet ikke falder tilbage til den tidligere bevidstløse NATO-linje. Mulighederne er bedre end nogen sinde for en fordomsfri diskussion af en alternativ sikkerheds- og nedrustningspolitik. Det store flertal i befolkningen har indset, at det er nødvendigt, og at det haster. Hvis ikke den debat kan føres i det officielle sikkerheds- og nedrustningspolitiske udvalg, som udenrigsministeren netop har udrenset så grundigt for kritiske røster, så må den føres alle andre steder.

En alternativ sikkerhedspolitik må ikke blot sige nej til atomvåbnene, men også til de militære blokke, til NATO og Warszawapagten. Den må lægge vægt på reel afspænding og nedrustning i Øst og Vest og på udfyldning af kløften mellem Nord og Syd. Kamp mod enhver form for imperialismen og solidaritet med de undertrykte og underprivilegerede overalt i verden, ikke mindst i u-landene, må være noget centralt i en alternativ sikkerhedspolitik. Hvis vi ønsker at bevare denne verden, så bliver vi nødt til at lave den radikalt om.

Lykketoft (S):

Hr. Bilgrav-Nielsen fra det radikale venstre bidrog i sit indlæg til den borgerlige hi-

storieforfalskning om årsagen til regerings-skiftet i september sidste år, nemlig myten om socialdemokratiets manglende mod.

Den socialdemokratiske regering afviste ikke indkomstpoltikken, tværtimod. Den var dengang og er det i lige så høj grad nu en central del af socialdemokratiets politik. Det, vi afviste, var, som hr. Robert Pedersen sagde for lidt siden, at gribe ind i de dengang bestående overenskomster, efter at fagbevægelsen for første gang i en årrække selv havde fået aftalt dem. Men vi lagde op til en balanceret og alle omfattende indkomspolitik tilrettelagt via trepartsdrøftelser, der sikrede arbejdsmarkedets positive medvirken. Det var efter vores opfattelse og er det stadig en uomgængelig forudsætning for holdbarhed og retfærdighed i en indkomspolitik, som også efter vores opfattelse vil være nødvendig i en længere årrække, hvis vi skal styrke konkurrenceevnen og skabe flere arbejdspladser.

Det er altså forkert, når det påstås fra radikal side, at der er principiel uenighed imellem socialdemokratiet og de radikale om indkomstpoltikken, og at det var grunden til regeringsskiftet.

Den afgørende årsag til regeringsskiftet – der var to – var, at det radikale venstre satte krav om akut indgreb i indgåede overenskomster med endnu et halvt års løbetid over ønsket om at gennemføre de store reformer, som de var principielt enige med socialdemokratiet om, ikke mindst en skattereform. Den skattereform skulle altså ikke gennemføres med støtte fra SF. Den skulle vente på, at de konservative ville være med. Så kommer vi nok, hvad jeg skal vende tilbage til, desværre til at vente meget længe.

Desuden afviste de radikale, som det har været fremhævet nogle gange her i dag, at gennemføre en realrentebeskatning med virkning fra 1983.

Vi sagde dengang – det viste sig jo også at være rigtigt – at det var en nødvendig forudsætning for at rette statsfinanserne op med mindst 10 mia kr. Her udviste det radikale venstre i forhold til sine egne programerklæringer en rystende mangel på mod, og det var altså også i sidste ende socialdemokratiet og de borgerlige partier i øvrigt, der skulle lægge ryg til gennemførelsen af pensionskasbeskatningen.